

Nr 33

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft; given Stockholms slott den 20 februari 1970.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över industriärenden och lagrådets protokoll, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag om reglering av förbrukning av elektrisk kraft.

GUSTAF ADOLF

Krister Wickman

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås en lag, som möjliggör reglering av förbrukningen av elektrisk kraft, om tillgången på sådan kan förutses inte förslå för att tillgodose behovet. Förslaget är utformat i nära överensstämmelse med de lagar i ämnet som gällde under åren 1949—1954, 1956 och 1959—1960.

Giltighetstiden för den nya lagen begränsas till den 30 juni 1971.

Förslag
till
Lag
om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft

Härigenom förordnas som följer.

1 §

Om tillgången på elektrisk kraft inom landet under viss tidsperiod kan förutses ej komma att förslå för att tillgodose behovet av sådan kraft, får kraftförbrukningen regleras enligt bestämmelserna i denna lag.

2 §

Förordnande om reglering enligt 1 § meddelas av Konungen och får innefatta föreskrift såväl om kraftens fördelning mellan förbrukare som om användningen i övrigt av tillgänglig kraft.

Närmare föreskrifter om tillämpningen av förordnande enligt första stycket meddelas av myndighet eller annat för ändamålet lämpat organ, som Konungen bestämmer.

3 §

Vid meddelande av föreskrift enligt 2 § skall tillses att i främsta rummet de behov blir täckta, som är av särskild betydelse för befolkningen eller produktionen eller i övrigt för det allmänna.

4 §

Meddelas föreskrift enligt 2 §, skall ägare eller innehavare av sådan anläggning för alstrande eller tillhandahållande av elektrisk kraft (kraftföretag), som tillhandahåller kraft åt förbrukare vilka beröres av föreskriften, vidtaga åtgärder enligt anvisningar av Konungen eller organ, som avses i 2 §, för att i görligaste mån hindra överträdelse av föreskriften.

5 §

Konungen kan förordna att förbrukare av elektrisk kraft, som uttagit mer kraft än han har rätt till på grund av föreskrift enligt 2 §, skall erlägga särskild avgift för den kraft, som uttagits utöver den medgivna (överuttagningsavgift).

Överuttagningsavgift utgår enligt grunder, som Konungen bestämmer, och tillfaller staten.

6 §

Ägare eller innehavare av kraftföretag skall uppbära och redovisa överuttagningsavgifter enligt bestämmelser, som meddelas av Konungen eller organ som avses i 2 §.

Underlåter förbrukare av elektrisk kraft att i föreskriven ordning erlægga överuttagsavgift, skall ägaren eller innehavaren av kraftföretaget avstänga förbrukaren från vidare kraftuttag enligt bestämmelser av Konungen eller organ som avses i 2 §.

Om särskilda skäl föreligger, kan Konungen befria förbrukare från överuttagsavgift, som påförts honom.

7 §

Har ägare eller innehavare av kraftföretag eller av sådan järnvägs- eller spårvägsanläggning eller industriell eller därmed jämförlig anläggning, vid vilken elektrisk kraft användes för annat ändamål än belysning, uppsåtligen eller av grov oaktsamhet åtsidosatt föreskrift, som enligt 2 § meddelats beträffande företaget eller anläggningen, dömes ägaren respektive innehavaren till böter eller fängelse i högst sex månader.

Till samma straff dömes annan förbrukare, vilken uppsåtligen eller av grov oaktsamhet använt kraft för annat ändamål än sådant, vartill han haft rätt att använda kraften enligt meddelad föreskrift.

8 §

Underlåter ägare eller innehavare av kraftföretag att fullgöra vad som åligger honom enligt 4 eller 6 §, får organ som avses i 2 § vid vite förelägga honom att fullgöra åliggandet.

9 §

Bestämmelserna i denna lag om ägare eller innehavare av kraftföretag eller anläggning, som avses i 7 §, skall i fråga om kommunalt kraftföretag eller kommunal anläggning tillämpas på föreståndaren.

10 §

Närmare föreskrifter om tillämpning av denna lag meddelas av Konungen.

Denna lag träder i kraft dagen efter den då lagen enligt därpå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svenska författningssamling och gäller till och med den 30 juni 1971.

Utdrag av protokollet över industriärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet på Stockholms slott den 13 februari 1970.

Närvarande:

Statsministern PALME, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LANGE, HOLMQVIST, ASPLING, LUNDKVIST, GEIJER, MYRDAL, ODHNOFF, WICKMAN, MOBERG, NORLING, LÖFBERG, LIDBOM, CARLSSON.

Chefen för industridepartementet, statsrådet Wickman, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *lagstiftning angående reglering av förbrukningen av elektrisk kraft* och anför.

Tidigare lagstiftning. Med anledning av bristen på kraft och bränsle under andra världskriget genomfördes *lagen (1941: 923) om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft och gas* (prop. 1941: 347, 1LU 1941: 49). Enligt denna lag ägde Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande statens bränslekommission vid behov meddela föreskrift om kraftens och gasens fördelning mellan förbrukarna samt om användningen i övrigt av tillgänglig kraft och gas. I likhet med ett flertal andra av de lagar av kristidslags natur som tillkom under kriget skulle lagen äga tillämpning först efter särskilt förordnande. Sådant förordnande meddelas av Kungl. Maj:t, efter inhämtande av riksdagens samtycke, samtidigt med lagens utfärdande. Lagen gällde till en början t. o. m. den 30 juni 1943, men den förlängdes sedermera successivt med ett år i sänder, sista gången t. o. m. den 30 juni 1949.

Med stöd av 1941 års lag meddelades vid ett flertal tillfällen föreskrifter av Kungl. Maj:t och bränslekommissionen angående inskränkningar i och reglering av förbrukningen av kraft och gas.

Den 1 juli 1949 ersattes 1941 års lag med *lagen (1949: 182) om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft* (prop. 1949: 82, 2LU 1949: 9), vilken senare lag gällde t. o. m. den 30 juni 1954. I denna lag föreskrevs i 1 §, att om på grund av bristande tillgång på vattenkraft eller av annan orsak tillgången på elektrisk kraft inom riket under viss tidsperiod kunde förutsättas ej komma att förslå för att tillgodose behovet därav, reglering av förbrukningen av sådan kraft fick ske i enlighet med vad i lagen föreskrevs. Förordnande om reglering fick enligt 2 § meddelas av Kungl. Maj:t och kunde innefatta föreskrift såväl om kraftens fördelning mellan förbrukarna som om användningen i övrigt av tillgänglig kraft. Kungl. Maj:t ägde vidare uppdraga åt myndighet som Kungl. Maj:t bestämde att meddela närmare före-

skrifter om tillämpningen av sådant förordnande. I 3 § föreskrevs, att vid meddelande av föreskrifter skulle tillses att behov, vilkas täckande var av särskild vikt för befolkningen eller produktionen eller annars för det allmänna, i främsta rummet blev tillgodosedda. Kraftföretagarna ålades enligt 4 § att vidta åtgärder för att i görligaste mån hindra överträdelser av meddelade föreskrifter. Bestämmelser om skyldighet för förbrukare, som uttog för mycket kraft, att erlægga särskild överuttagningsavgift meddelades i 5 och 6 §§. I 7—11 §§ slutligen meddelades vissa ansvars- och vitesbestämmelser och i övrigt föreskrifter av formell natur.

Då giltighetstiden för den år 1949 utfärdade lagen utlöpte den 30 juni 1954, räknade man inte med att det i fortsättningen skulle föreligga behov av ransonering, varför lagen inte förlängdes.

Kraftbehovet stegrades emellertid i en takt som inte var väntad och den långvariga torkan under sommaren 1955 skärpte ytterligare läget. På grund därav beslöts såsom en beredskapsåtgärd *lagen* (1955: 601) *om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft* (prop. 1955: 207, 3LU 1955: 28). Denna lag, vars giltighetstid var begränsad t. o. m. den 30 juni 1956, var utformad i nära överensstämmelse med den lag i ämnet, som gällde under åren 1949—1954.

Torkan under sommaren 1959 aktualiserade på nytt frågan om reglering av elförbrukningen. Som beredskapsåtgärd utfärdades därför *lagen* (1959: 570) *om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft* (prop. 1959: 185, 1LU 1959: 30). Giltighetstiden av denna lag, som utformades i nära överensstämmelse med tidigare gällande, var begränsad t. o. m. den 30 juni 1960.

Framställning av centrala driftledningen. I framställning till Kungl. Maj:t den 10 februari 1970 har *centrala driftledningen* (CDL) — efter samråd med statens vattenfallsverk, Svenska elverksföreningen och Svenska kraftverksföreningen — hemställt om åtgärder för att en reglering av förbrukningen av elektrisk kraft vid behov skall kunna företas.

I framställningen anförs bl. a.:

Den nuvarande för kraftförsörjningen allvarliga situation har sin orsak i den långvariga torkan. Sommaren 1968 var extremt nederbördsfattig och även den efterföljande hösten och vintern medförde nederbördsunderskott. Tillrinningarna till vattenmagasinen fram till vårfloden 1969 var lägre än motsvarande tidigare noterade, och trots full utnyttjning av tillgängliga värmekraftresurser och import avtappades vattenmagasinen till rekordlåg nivå. Vårfloden 1969 blev mindre än normal och sommaren 1969 blev liksom den föregående extremt nederbördsfattig. Den allvarliga situationen förbättrades dock genom relativt riklig nederbörd i oktober månad och läget under senhösten bedömdes sådant, att åtgärder för konsumtionsbegränsning icke erfordrades. Situationen har dock den senaste tiden till följd av fortsatt kyla och exceptionellt låg vattentillrinning avsevärt försämrats. I vattenmagasinen finnes för närvarande endast hälften av den för årstiden normala vattenmängden.

CDL måste därför konstatera, att trots att alla värmekraftverk sedan länge

producerat i största möjliga utsträckning och möjligheterna till import från grannländerna helt utnyttjats, har vattenmagasinen fått avtappas så hårt, att man nu måste räkna med en påtaglig risk för att landets samlade och maximalt utnyttjade produktionsresurser kommer att vara otillräckliga för att täcka elkraftbehovet. Det kan därför om väderleksläget i fortsättningen icke radikalt förändras till det bättre eller den av CDL påbörjade kampanjen för frivillig konsumtionsbegränsning inte ger avsett resultat, bli oundvikligt att vidtaga tvångsmässig konsumtionsbegränsning. CDL bedömer läget vara sådant, att åtgärder nu bör vidtagas för att en statlig reglering av förbrukningen av elektrisk kraft skall kunna genomföras från början av mars månad. En sådan reglering torde i första hand få avse elförbrukningen för industriellt ändamål samt reklambelysning. Däremot torde det inte vara möjligt att i nu akuta situation ransonera hushållsförbrukningen utan denna torde få påverkas genom kampanjen för frivillig begränsning. För genomförande av erforderlig förbrukningsminskning erfordras att en lag motsvarande lagen den 18 december 1959 (nr 570) med erforderliga följdförfattningar tillskapas. Lagen bör träda i kraft snarast och gälla till och med den 30 juni 1971.

I en särskild PM angående det aktuella kraftförsörjningsläget har CDL närmare analyserat kraftsituationens utveckling under de senaste 18 månaderna. CDL anför därvid bl. a. följande.

Väderleken har sedan sommaren 1968, dvs. under 1 1/2 års tid i hög grad missgynnat kraftföretagen. Tillrinningen till vattenkraftstationerna har under denna period i medeltal legat 30 % under normalvärdet och 15 % under tidigare observerade lägsta värde som härrör från motsvarande period åren 1946—1948, vilket senare värde leget till grund för produktionsapparatens utbyggnad. Tillrinningsläget är så exceptionellt att det statistiskt endast beräknas inträffa en gång på flera hundra år. Underskottet i vattenkraftproduktion under det tidigare noterade extrema torrårsvärdet uppgår för 1 1/2-årsperioden till inte mindre än 10 TWh (10 000 miljoner kWh), vilket motsvarar 17 % av 1969 års totala elkraftproduktion.

Kraftföretagens produktionsresurser omdisponerades redan vid torrperiodens början sommaren 1968, så att den minskade tillrinningen icke senare skulle leda till att företagen kunde befaras komma i en bristsituation. För att reducera avsänkningen av de för kraftproduktionen reglerade sjöarna igångsattes kraftföretagens värmekraftverk och påbörjades en omfattande import från grannländerna. Under driftåret 1968/69 (1.7.1968—30.6.1969) uppgick värmekraftproduktionen och importen tillsammans till 18 TWh (18 000 miljoner kWh), vilket var ett tre gånger större belopp än vad som förekommit något tidigare driftår.

Trots nämnda åtgärder var innehållet i regleringsmagasinen när snösmältningen började våren 1969 lägre än vid något tidigare tillfälle under den senaste 20-årsperioden. Vårfloden 1969 var till och med maj månad av normal omfattning men avtog därefter mycket snabbt. Detta medförde att regleringsmagasinen, som normalt i det närmaste skall fyllas under vårfloden, aldrig kom över 65 procents fyllnad. Hela sommaren 1969 blev mycket nederbördsfattig och tillrinningen låg på en exceptionellt låg nivå. Genom höstregn erhöles i september månad en förbättring som kulminerade under oktober månad, då tillrinningen tillfälligt låg på normal nivå.

Värmekraftproduktion och import upprätthölls för första gången även

under sommaren 1969. Dock minskade produktionens omfattning på grund av nödvändig revision och översyn i värmekraftverken och försämrade kraftförsörjningslägen i Norge och tidvis även i Finland.

Kraftförsörjningsläget i Sverige, som på eftersommaren 1969 bedömdes som allvarligt, förbättrades markant tack vare de relativt rikliga höstregnen. Kraftbalanskalkylerna för vinterperioden visade att produktionsresurserna skulle vara tillräckliga även om tillrinningen återigen skulle minska ända ned till i nivå med tidigare observerade extrema torrårsvärden. En sådan utveckling ansågs för övrigt föga sannolik, då det erfarenhetsmässigt finns ett samband mellan tillrinningen under höstmånaderna och efterföljande vinters tillrinning.

De två senaste månaderna har kraftsituationen på nytt successivt försämrats. Omsvängningen påbörjades med köldperioden omkring den 20 november. Den för årstiden extrema kylan fick till följd att tillrinningarna gick ned under tidigare extremvärden. Dessa låga tillrinningsvärden har därefter i stort sett blivit bestående.

CDL har givetvis kontinuerligt följt utvecklingen. Samtliga resterande produktionsmöjligheter, inklusive inom industri och förvaltning befintliga reservkraftaggregat, har mobiliserats för kontinuerlig kraftproduktion. I mitten av januari konstaterade CDL att risk kunde föreligga att krafttillgångarna skulle bli otillräckliga vid vinterperiodens slut, om tillrinningen fortsatte att vara extremt låg, vårfloden blev extremt sen, belastningen blev hög och tillsatsproduktion i form av värmekraft och import under förväntningarna. Risken ökade under januari månads senare del, vilket föranledde CDL att vid sammanträde den 3 februari besluta om erforderliga åtgärder.

I framställningen till Kungl. Maj:t har CDL framhållit att vissa mängder vatten finns tillgängliga under tillåtna sänkingsgränser i åtskilliga vattenregleringsmagasin. Driftledningen ifrågasätter om inte genom särskild lagstiftning möjligheter bör öppnas till ytterligare avsänkning av sådana magasin, vilket skulle kunna ge ett krafttillskott på totalt ca 500 milj. kilowattimmar. Även om man skulle begränsa uttagen till de större restmagasinen skulle tillskottet verksamt bidra till att lindra en tvångsmässig inskränkning av elförbrukningen.

Framställningen utmynnar i en hemställan, bl. a. att Kungl. Maj:t skall vidta sådana åtgärder, att en reglering av den elektriska kraftförbrukningen i den omfattning och under sådana förutsättningar, som angavs i 1959 års lag, kan bli möjlig med verkan snarast och med giltighet t. o. m. den 30 juni 1971.

Departementschefen. Elkraftförsörjningen i Sverige baseras fortfarande väsentligen på vattenkraft. Som kopletering härtil finns värmekraft och möjligheter till import från övriga nordiska länder. Vattenkraftproduktionen är givetvis i hög grad beroende av väderleken. Under normala väderleksförhållanden svarar vattenkraften f. n. för 85 % av den för landet erforderliga kraftproduktionen. Under nederbördsrika år kan andelen vattenkraft öka upp till 95 % medan den under år med liten nederbörd kan bli avsevärt lägre än 85 %. År 1969, som var ett ovanligt nederbördsfattigt år, täckte vattenkraften endast 70 % av den totala elkraftförbrukningen.

Vattenfallsverket planerar liksom övriga kraftföretag med vattenkraft-tillgångar sin produktionsapparat så att den skall vara tillräcklig för att möta ett lika svårt torrår som det värsta enligt tidigare observationer. Det svåraste torråret i en 40-årig observationsserie har för vattenfallsverkets del varit 1947/48. Under 1950-talet utökades produktionskapaciteten stegvis för att klara en upprepning av detta ovanliga torrår. En betryggande marginal för sådana torrår förelåg emellertid ännu inte för landet i dess helhet vid slutet av 1950-talet. Den intensiva och långvariga torkan under sommaren och hösten 1959 medförde allvarliga återverkningar på kraftförsörjningen. Därför infördes under hösten 1959 lagstiftning om reglering och förbrukningen av elektrisk kraft. Några ransoneringsföreskrifter behövde dock ej införas med anledning av lagen. Denna upphörde att gälla den 30 juni 1960.

Under 1960-talet har behov av elransonering inte uppstått. Erforderliga medel har successivt anvisats och använts för att bygga ut produktionsresurserna i sådan takt i förhållande till det växande kraftbehovet att ett torrår av tidigare angivna slag skulle kunna mötas utan reglering av förbrukningen.

Den extrema torrperiod omfattande praktiskt taget två hela år, som inleddes sommaren 1968 och som alltjämt pågår, har successivt ökat bekymren för kraftförsörjningen. Höstregnen i oktober 1969 gav dock ett betydande vattentillskott. Kraftbalanskalkylerna för vinterperioden visade att produktionsresurserna skulle vara tillräckliga, även om tillrinningen åter skulle minska till tidigare observerade extrema torrårsvärden. En så ogynnsam utveckling ansågs föga sannolik, då det erfarenhetsmässigt finns ett samband mellan tillrinningen under hösten och tillrinningen efterföljande vinter. Under de senaste två månaderna har situationen emellertid försämrats, bl. a. genom den osedvanliga kylan. Till det akuta krisläget har i viss mån bidragit det bortfall av kraft, som föranletts av att vissa aggregat i värmekraftverk fungerat otillfredställande. Man kan nu konstatera, att 1968/1970 ser ut att bli en betydligt värre torrperiod än 1946/1948. För att dagens bristsituation skulle ha kunnat undvikas, hade mycket betydande ytterligare belopp behövt investeras i reservkapacitet utan att det varit sannolikt att ett sådant krisläge någonsin skulle uppstå, som motiverat investeringen. Ett uppbyggande av en sådan reservkapacitet har inte ansetts ekonomiskt försvarligt. Frågan om det i framtiden kan komma att anses erforderligt med hänsyn till den nu rådande torrperioden får prövas i ett senare sammanhang.

Situationen är sålunda den, att man måste räkna med att åtgärder för en reglering av elektricitetsförbrukningen åter bli påkallade om inte en väsentlig förändring i vattentillgången inträder under den närmaste tiden. Det är nödvändigt att myndigheterna äger erforderliga befogenheter för att kunna ingripa med tillräcklig snabbhet om så krävs. Jag anser mig därför nödsakad att — i överensstämmelse med CDL:s framställning — föreslå genomförandet av en lagstiftning, som ger möjlighet att införa en statlig

reglering på detta område. Om en sådan reglering blir nödvändig torde den i första hand komma att avse viss förbrukning av elektrisk kraft för industriellt ändamål samt för reklambelysning och liknande. Däremot torde det åtminstone inledningsvis av praktiska skäl inte bli fråga om att ransonerad elförbrukningen för hushållsändamål. Det måste självfallet under alla förhållanden undvikas att samhällsviktiga funktioner utsätts för mer betydande störningar genom reglering. Lagstiftningen bör träda i kraft snarast möjligt och gälla t. o. m. den 30 juni 1971.

Den nya lagen torde kunna utformas i överensstämmelse med 1959 års lag i ämnet. Handhavandet av regleringen bör uppdragas åt ett för ändamålet särskilt bildat organ, vilket bör ha nära anknytning till CDL. I detta organ bör ingå representanter för de olika intressen som kan komma att beröras av en reglering. Närmare bestämmelser härom liksom beträffande tillämpningen i övrigt av lagen torde få meddelas av Kungl. Maj:t. Den som bryter mot föreskrift som meddelats på grund av lagen bör erlægga särskilda avgifter eller i allvarigare fall straffas. Med hänsyn till lagstiftningens karaktär följer av allmänna regler att sådana avgifter och straff skall kunna uttas eller utmätas även efter det den föreslagna lagen upphört att gälla. (Jfr brottsbalkens promulgationslag 5 §.)

Den av CDL i dess framställning väckta frågan om eventuella åtgärder för att möjliggöra ytterligare avsänkning av vissa vattenregleringsmagasin övervägs f. n. inom justitiedepartementet. Det krafttillskott, som kan vinnas därigenom, skulle kunna onödiggöra eller verksamt lindra en tvångsmässig inskränkning av elförbrukningen. En stort upplagd sparkampanj har också inletts, vilken kan komma att få liknande effekt.

Avsikten är, att kostnaderna för administrationen av en eventuell reglering av elförbrukningen skall förskottas av vattenfallsverkets driftmedel. Något anslag för ändamålet behöver alltså inte nu begäras av riksdagen.

I överensstämmelse med vad sålunda anförts har inom industridepartementet upprättats förslag till *lag om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft*. Förslaget torde få fogas till statsrådsprotokollet i detta ärende som *bilaga*.¹

Jag hemställer, att lagrådets yttrande över lagförslaget inhämtas enligt 87 § regeringsformen genom utdrag av protokollet.

Vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:
Britta Gyllensten

¹ Bilagan har uteslutits här. Förslaget i bilagan är likalydande med det förslag som är fogat vid propositionen.

Utdrag av *protokoll, hållet i lagrådet den 18 februari 1970.*

N ä r v a r a n d e :

f. d. justitierådet	REGNER,
regeringsrådet	MARTENIUS,
justitierådet	BERNHARD,
justitierådet	HESSER.

Enligt lagrådet denna dag tillhandakommet utdrag av protokoll över industriärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 13 februari 1970, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i 87 § regeringsformen avsedda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft.*

Förslaget, som finns bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av expeditionschefen Axel Wallén.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

*Utdrag av protokollet över industriärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet på Stockholms slott den
20 februari 1970.*

Närvarande:

Statsministern PALME, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LANGE, HOLMQVIST, ASPLING, LUNDKVIST, GEIJER, ODHNOFF, WICKMAN, MOBERG, BENGTTSSON, NORLING, LÖFBERG, LIDBOM, CARLSSON.

Chefen för industridepartementet, statsrådet Wickman, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter lagrådets utlåtande över förslag till *lag om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft*.

Föredraganden upplyser, att lagrådet lämnat förslaget utan erinran, och hemställer att Kungl. Maj:t genom proposition föreslår riksdagen att antaga lagförslaget.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Britta Gyllensten